

A mimo to, przy kapliczce wśród starych lip,
pojawia się czasem żółte światło.
I wtedy ci przechodzący,
którzy mają skrzydła z czarnych piór,
zaczynają się czuć nieswojo.

Czternasta

To jest wtedy, gdy podajesz,
jak własnoręcznie upieczone ciastko
z jabłkowym lukrem
– coś z tego, że trochę nieśmiało –
podajesz swoje pragnienie przyjaźni,
a oni, ona lub on odwracają się od Ciebie.
I nagle znowu jesteś dzieckiem,
które boi się być samo.
Nie przestawaj oddychać ani na chwilę,
bo wtedy właśnie możesz zobaczyć
– tylko Ty –
oczy swojego wewnętrznego cienia
i zajrzeć w nie,
a on – być może – dotknie Cię bezszelestnie
i pokaże swoje ostre zęby.

Szesnasta

Gdybym przeprosił tych wszystkich,
którzy powinni mnie przeprosić,
gdybym przeprosił,
to może nie oczekiwałbym już przeprosin od
nich,
anulował te ich długi,
odpuścił winy,
(przecież „jako i my...“)
uwolnił się od tych ludzi.
Przeszłość odczepiła by ode mnie swój ciężar,
plecak z kamiennymi żądaniami,
kulę roszczeń na łańcuchu u nogi.
Czerwony rękoskrzydły o mysiej twarzy
byłby odleciał.
Porzucając ten zniewalający bezmiar,
byłbym słabiej przyciągany przez Ziemię,
taki lekki jak babie lato,
kwiaty uzdrawiającej szalwii,
czy górski strumyk.
Niewinny jak słodka akacja
lub wysoko szybujący ptak.
Może właśnie tak zostaje się
praktykantem filozofii.

Dwudziesta pierwsza

Tak bardzo
chciałbym rzucić kamieniem.
Tak celnie.
Z całej siły.
W to, czego nie otrzymałem.
Tak mocno.
Nadejście zmierzchu na chwilę usypia wiatr.
Ten sen zagęszcza nabrzmiałe zapachy
roślin i zwierząt.
Tak parno.
Włosy mam pełne błota.
Próbowałem pokonać zbrocze mokrej
tęsknoty,
zdobyć szczyt napętnienia.
Tak zachłannie.

Strząsnąć – tak czule – łyż z chłodnego źródła
skurczu
co skacze jak drapieżnik milcząco.
Pieką krople czarnego deszczu.
Tak ostro.
Noże pustki już biegną.
Tak szybko.
Zatopią się.
Tak głęboko.
Niech dopadnie je ten kamień swoim
ciężarem.

Krzysztof Grzelak

Sięgnij do wspomnień, pomocne niech będą slajdy

Chwilo trwaj, jesteś piękna.
Faust

w międzyludzkich relacjach
przeważały zimne pocałunki
i ich nie mniej chłodne namiastki

język oficjalnych niedopowiedzeń
przeniknął do języka
rodziny niedomowień

wtedy w ofercie sklepów fotooptycznych
pojawily się
niedrogie rzutniki slajdów

czy pamiętacie niegdyś modne przezrocza?

piękne chwile slajdy mroziły
nie mniej niż radziecka lodówka

były wystawione w obrazie chwilą
wciśniętą w nieskończenie pojemny kadr

w tamtych nieprzyzwoitych latach
gdy zaledwie z nieśmiałością
dotykano reform

pojemne slajdy mieściły w sobie
kiczowate wspomnienia z wakacji

podstarzałe ciotki wymalowane
jak landszaft
z jeleniem na rykowisku u boku

czaszkooprzeźrzeń fotoamatora
rozrysowaną
na niewidocznym rdzeniu ognia

po rodzinnych wspomnieniach
dane nam były twarde landrynki
do zgryzienia

nadchodziły lemury z łopatami

Litania do Matki

moja matka rodząca się
gdy rodziły kobiety socjalistyczne

dumnie trwająca kiedy tryumfować
chcą bezpłodne mężyce

jedną ręką
odpychająca bzdurę drugą ręką
odpychająca absurd
robiąca mi miejsce

kobieta piękna jak butik „Dolce & Gabana”
stojący pośrodku popegeerowskiej wsi

matko nieskończony słowniku
wyrazów znaczących

matko codziennie zdawana maturo

moja matko podmiocie ZUS-owskiego
orzeczenia imiennego

małomówna w boleści
wieloszeptająca w minorowym nastroju
o nerwach napiętych jak struny
enerdowskiego pianina

z odległej przeszłości
fotografio bardziej czarna niż biała

być może
wieczności światłem chwytająca mnie w
miłość
z przyszłości odległej na wyciągnięcie ręki

sucha bezmleczna bezłzysta
obojętna niepozywna bezmiłosna

cierpiąca ból głowy
przez tydzień z okładem

mój dym nikotynowy stanowi nie więcej
niż tytuł naszych dni nerwowych chwil
chmurkę z komiksu

matko siedząca nad domowymi rachunkami
jak kokoszą nad pisklącą podściółką
tytułowany techniku ekonomistko

matko posażna
na obraz której i podobieństwo
siedzę nad kartką pisząc wiersz

pośród wspólnych chudości nasz czas
zaprzyjaźniony towarzysz choroby
odrętwiająca mowa
coraz to mniej mówiącej nam przestrzeni

wreszcie matka matek kostucha z kosą
czy popularna anorektyczka z blond
warkoczem

dotyka nas oboje

głodzi delikatnie
każdego dnia po trochu

niczym okrutna kobieta
zostawia mnie samego
w byciu z nią

